

O Boží vůli

~~ Petr Macek ~~

Ve chvíli osobních ztrát i obecných ohrožení či katastrof se často setkáváme s názorem – někdy míněným jako útěcha, jindy jako pouhé konstatování –, že všechny bolesti, či dokonce všechno zlo kolem nás je tu z Boží vůle.

Takový názor na základě biblické zvěsti rozhodně nesdílím. Věřím, že Bůh zjevil svou vůli zřetelně a jednoznačně v Ježíši Kristu. Ten nikomu bolest nepůsobil, naopak uzdravoval, a ty, kdo si nějaké „klepnutí přes prsty“ zasloužili, trestal jenom slovem. To podle mne znamená, že to zlé či bolestivé, které se děje – to, které si lidé navzájem působí nebo které se jim přihodí – Boží vůlí není. Bůh to „dopouští“ – tím, že dal svému stvoření svobodu. Toto dopřání svobody patří k „dobrotě“ stvoření. Když je ta svoboda zneužita nebo když se věci někdy nevyvinuly tak, jak by měly nebo jak bychom si přáli, nepochybuji, že Bůh dělá vše, aby se i uprostřed toho oslavil jako náš dobrotivý Otec. Proto i zlo, které se díky té svobodě stvoření proti dobrému prosadilo, dokáže vždy nějak použít ve prospěch toho, co jeho vůlí skutečně je, a to je především naše víra, láska a naděje.

Bible jistě umožňuje i jiné výklady Boží vůle, ale podle mne by bylo chybou jim dávat přednost nebo je nějak kombinovat s tím, co nám bylo zjeveno v Kristu. Když Ježíš říká: „Já jsem ta pravda“, týká se to nepochybně hlavně toho, jakou „vypovídací hodnotu“ má jeho zjev a jeho příběh pro naše myšlení o Bohu, o nás a o našem světě. A to není jen nějaká dílčí pravda, ale pravda základní, ta, která nám smí a má vrhnout světlo na všechno ostatní.

Jestli je pro někoho „vírou v Boha“ víra, že všechno, co se děje, je Boží vůle, nechci mu to brát. Někdo takto chápe i slova „Buď vůle tvá“ z modlitby Páně. Jenže to je právě příklad, který se pro to nehodí. Ta slova nejsou rezignací, ale prosbou – tak jako všechny ostatní prosby v té modlitbě: „Posvět se jméno tvé, přijď království tvé, chléb náš vezdejší dej nám dnes, odpusť nám naše hříchy, neuveď nás v pokušení, zbav nás od zlého“. Ano, právě: „zbav nás od zlého“ na znamení toho, že tvá vůle – ta, kterou jsi nám zjevil ve svém Synu, v tom všem, co konal i co říkal – se prosazuje jak „v nebi“, tak i „na zemi“. Ježíš sám přijal pokyn k sebeoběti jako Boží vůli, ale to, že jí dal přednost před tím, co by býval chtěl sám, nebyla rezignace, ale odhodlání souznít nakonec i skrze vlastní smrt s Láskou, která se rozhodla zahrnout všechny.

Jen takové přesvědčení motivuje věřící k tomu, aby osobním ztrátám i všem zkouškám, kterými sami nebo spolu se svým okolím procházejí, čelili s pevnou nadějí, a aby se zapojili do úsilí zlu či zhoubě, ať postihují kohokoliv, zabránit, nebo je aspoň omezit a jejich neblahé důsledky překonat a napravit.